

წა ზვრილე სერუსალემელი

ქაჰამს-იგი მოვიდა წმიდათა შოთაშულთა გელა სული ჩმიდა*

რისტვს შეყუარებულნო და გამორჩეულნო შამისა მიერ იმრთისა, რომელნი ჩინებულ ხართ სანატრელსა ემბაზსა მეორედ შობისასა და მიგიდებეს მადლი სულისა ჩმიდისა, რომელი მოსცა სანატრელთა მისთა მოწაფეთა, რომელთა ეტყოდა, ვითარმედ: «შე ვჰლოცვიდე შამასა და სხუად ნუგეშინის-მცემელი მოგცეს თქუენ, რომელი იყოს თქუენ თანა უკუნისამდე – სული იგი წეშმარიტებისა, რომელი სოფელსა ვერ ჯელ-ენიფების მოღებად, რამეთუ არა ჰხედავს შას და არცა იცის ჴგი, რამეთუ თქუენ თანა დადგრომილ არს და თქუენ თანა იყოს ჴგი»(ინ.14,16-17). შა კუალად იტყვს: «ამას გეტყოდე თქუენ, რამეთუ თქუენ თანა ვიყავ. ღოლო ნუგეშინის-მცემელი იგი სული ჩმიდა, ჴომელი მოგივლინოს შამამან სახელითა ჩემითა, შან გასწაოს თქუენ ყოველი და მოგაჴსენოს თქუენ ყოველი, რავდენი გარქუ თქუენ»(ინ.14,25-26).

შა მერმე იტყვს, ვითარმედ: «რაჴამს მოვიდეს ჩუგეშინის-მცემელი იგი, ჴომელი შე მოგივლინო თქუენ შამისა ჩემისა მიერ, სული იგი წეშმარიტებისა, ჴომელი შამისაგან გამოვალს, ჴგი წამებს ჩემთვს»(ინ.15,26). შა კუალად იტყვს ოფალი: «უკუეთუ შე არა წარვიდე, ჩუგეშინის-მცემელი იგი არა მოვიდეს თქუენდა; უკუეთუ წარვიდე, მოვავლინო ჴგი. შოვიდეს და ამხილოს სოფელსა ცოდვისათვს და სიმართლისათვს»(ინ.16,7-8). შა კუალად თქუა, ვითარმედ: «მრავალი მაქუს სიტყუად თქუენდა, არამედ ვერ ძალ-გიც დატევნად აწვე. ღოლო ოდეს ნუგეშინის-მცემელი იგი სული წეშმარიტებისა მოვიდეს, გითხრას თქუენ ყოველი ჴეშმარიტი. წრა ჴავის ნეფსით რას იტყოდის, არამედ რავდენი ესმეს, იტყოდის»(ინ.16,12-13). წნ თვთ მის შხოლოდ-შობილისა სიტყუანი მოგუმადლნა ჩუენ, რაჴთა არა ვერჩდეთ ჩუენ კაცობრისა სიტყუასა.

წმის სულისა ჩმიდისა ჴიარებასა მიანიჭე-

ბდა მოციქულთა. ჴამეთუ წერილ არს: «შთაჰბერა მათ და ჰრქუა: მიიღეთ სული ჩმიდა. ოკუეთუ ვიეთნიმე მიუტევენეთ, მიეტევენენ ცოდვანი, და უკუეთუ ვიეთნიმე შეიპყრნეთ, შეპყრობილ იყვნენ»(ინ.20,22-23). ᴒსე მეორე შთაბერვაჲ არს, რამეთუ პირველი იგი განქარდა ნეფსით ცოდვითა მით, რაჴთა აღესრულოს: «აღმოვიდა შთამბერველი პირსა შენსა, განმარინებელი ჴირისაგან»(ნაუმ.2,1). ღოლო მო-იგი ვინაჲ-ვიდა? – არამედ ჴოჴოხეთით, რამეთუ გვთხრობს ჩუენ სახარებაჲ, ვითარმედ: შემდგომად წლდგომისა შთაჰბერა მოციქულთა სული(მდრ. 16.20,22).

წრამედ მოსცემს აწცა მადლსა, ხოლო უმეტჴსადრე და უფროჲს მათა მიმართ იტყვს, ვითარმედ: განმზადებულ ვარ მიცემად თქუენდა აწცა, არამედ წმიდაჲ იგი ვერლა დაიტიოთ. წნ მი-ლა-იღეთ მადლი ესე, რავდენ დაიტიოთ, არამედ უფროჲს მოელოდეთ. «ქუენ დასხედით ქალაქსა ამას შინა, ვიდრემდე შეიმოსოთ ძალი მალლით გამო»(ლუკ.24,49).

წნ მიიღეთ ჴოგს-რაჴმე, რომელი-იგი მიიღეს მათ, ხოლო რომელმან შეიმოსის სა-მოსელი, ყოვლით კერძოვე მოიცვის და თქვს: ნუ გეშინი ჩურისა და ისრისა ეშმაკისაგან და რამეთუ შეგემოსოს თქუენ ძალი სულისა ჩმიდისა, ხოლო შენ გეჴსენედ აწინდელთაჲ მათ თქუმულთაჲ, რამეთუ სული არა განიყოფვის, არამედ მის მიერი იგი მადლი.

წნ უკუე აღმაღლდა ᴒესუ ჴეცად და მის მიერი იგი აღთქუმაჲ აღასრულა, რამეთუ ჰრქუა მათ: «შე ვჰლოცვიდე შამასა ჩემსა და სხუად ნუგეშინის-მცემელი მოქცეს თქუენ»(ინ.14,16). შოციქულნი სხდეს და ელოდეს მოსლვასა სულისა ჩმიდისასა და აღსრულებასა მას დღეთა მათ ერგასისათასა(საქმ.2,1), რამეთუ ჩუენი არს ესეცა პატივი, რომელსა ვიტყვთ, არა თუ სხუათა ადგილთა კეთილთა, არამედ ჩუენ შორის მომადლებულთა.

შა მეერგასისესა მას დღესა სხდეს მოც-

* სინური მრავალთავი 864 წლისა, რედ. აკ. შანიძე. თბ., 1959. გვ. 185-190.

იქულნი და გარდამოჭდა ზეცით **ჩუგეშინის-**მცემელი იგი, ზღუდწ სიმტკიცისაჲ და წმი-
და-მყოფელი ეკლესიათაჲ, მოღუაწი სულთაჲ
და შემწწ ჭირვეულთაჲ, გვრგვნის მომცემელი
იგი მძლეთაჲ და ძალის მომცემელი იგი მოღუ-
ანეთაჲ.

ნა გარდამოჭდა, რაჲთა შეჰმოსოს ძალი და
ნათელ-სცეს მოციქულთა, რამეთუ ეტყჳს **ოფა-**
ლი: «თქუნ ნათელ-ილოთ სულითა **ჩმიდითა**
არა მრავალთა დღეთა შემდგომად» (საქმ.1,5).
წრა ზოგს-რაჲ არს მადლი ესე, არამედ სრულ
არს ძლიერებაჲ. **ჩითარცა-იგი** რომელი შთაჴ-
დის წყალსა და ყოვლით-კერძოვე მოიცვის
წყალმან, რომელი-იგი იბანებინ, ეგრეცა სუ-
ლისა მისგან ნათელ-ილეს მათ სრულიად, არა-
მედ წყალმან გარეშწ ოდენ განბანის, ხოლო
სულმან **ჩმიდამან** სულსა ნათელ-სცის უნა-
კლულოდ. ნა რაჲსა გიკვრს?

სმინეთ ახალი იგავი ესე ჴორციელი: მცირე
არს სიტყუად იგი და შეურაცხ, ხოლო სარგე-
ბელ არს წრფელთა მათთჳს. **აკუეთუ** ცეცხლი
იგი სიზრქესა მას უფერულისა რკინისასა შეჴ-
დის შინაგან და ყოვლადვე ქმნის იგი ცეცხლ,
და ცეცხლი იგი იქმნის მჴურვალე და შავი იგი
იქმნის მბრწყინვალე. **აკუეთუ** ცეცხლი ჴორ-
ციელი ჴორციელსა მას რკინასა შეჴდის და ეს-
რწთ სრულიად ბრწყინვალე იქმნის, შენ რაჲსა
გიკვრს, ვითარმედ სული **ჩმიდაჲ** შევიდეს შინა-
განსა სულსა?

ჴოლო რაჲთა ესოდენისა მის მადლისა
მომავალისა არა უცნაურ იყოს სიმდიდრწ,
საყვრი ზეცისაჲ ოხრიდა, რამეთუ «იყო მეყ-
სეულად ზეცით ოხრაჲ, ვითარცა მოსლვაჲ
ქარისა ძლიერისაჲ» (საქმ.2,2), და აუნყებდა
მოსლვასა მას მადლისასა, რაჲთა თუალითაცა
იხილონ ენები იგი ცეცხლისაჲ. ნა ყურთა ესმა
ოხრაჲ. «ნა აღივსო ყოველი იგი სახლი, სადა
სხდეს» (იქვე).

სმბაზ იქმნა ცნობადისა მის წყლისა სახლი
იგი. **შონაფენი** იგი შინა სხდეს და სახლი იგი
ყოველი აღივსო. წწ უკუე ნათელ-ილეს უნა-
კლულოდ მსგავსად აღთქუმისა მის. **ჴეიმოსნეს**
მოციქულნი სულით და ჴორციით სამოსლითა
მით საღმრთოთა. «ნა ერუენნეს მათ განყო-
ფანი ენათანი ვითარცა ცეცხლი და დაადგრა
თითოეულსა მათსა ზედა, და აღივსნეს ყო-
ველნი სულითა **ჩმიდითა**» (საქმ.2,3-4). **ცეცხ-**
ლისა ენათა მიიღებდეს, არა შემწუველისასა,
არამედ მაცხოვარებისა მის ცეცხლისასა,

რომელმან ეკალი ცოდვისაჲ შეწჳს და სული
ბრწყინვალე ქმნის, **ჩომელი-იგი** აწცა ესრევე
მოსლვად არს თქუნ ზედა და ეკლოვანი იგი
ცოდვაჲ მოგისპოს და განლიოს, ხოლო სულისა
თქუნისა მონაგები პატიოსანი განანათლოს
და მოგცეს თქუნ ნიჭი, რამეთუ მისცა მაშ-
ინცა მოციქულთა სახედ ენათა ცეცხლისათა
და დაადგრებოდა მათ ზედა, რაჲთა ახალნი
შარავანდნი დაედგნენ მათ სულიერნი – ცეცხ-
ლისა ენანი იგი თავთა მათთა.

სირველ მოტყინარწ იგი მახვლი აყენებ-
და სამოთხედ შესლვასა, და ცხოვრებისა მის
ცეცხლისა ენითა კუალად უკმოაგო მადლი
იგი.

«ნა იწყეს მათ უცხოთა ენათა, ვითარცა
სული იგი მოსცემდა მათ სიტყუად» (საქმ.2,4):
გალილეველ იყვნეს **სეტრე** და **წნდრეა**,
სპარსლუბრ და **არშუბრ** იტყოდეს, **სოვანე** და
სხუანი მოციქულნი ყოველსა ენასა ეტყო-
დეს წარმართთა მათ. წრა ხოლო აწყა იწყო
უცხოთა სიმრავლემან მოსლვად აქა, არამედ
პირველითგანვე.

წინ იპოოს ესევეთარი მოძღუარი, რომელ-
მან ესრწთ მეყსეულად ასწავა, რომელ არა-
სადა იცოდეს! ესოდენთა წელთა მწიგნობრო-
ბითა და მანქანობითა ისწავიან ენაჲ **ბერძლ**
სიტყუად კაცთა და არცალა ესრწთ ყოველთავე
კეთილად. ნა ლათუ ჯდა გულ-კლებულად,
იტყოდა, არამედ ლიტონად; მწიგნობარნი, ვინ
უნყის, არა ეგოდენ. ნა რომელმან მწიგნო-
ბრობაჲ იცის, სიბრძნის მოყუარებისაჲ იგი
არა იცის. ჴოლო სულმან **ჩმიდამან** ყოველივე
ერთბამად ასწავის, მრავალი ენაჲ, რავდენცა-
იგი ყოველსა ჟამსა ისწავეს. **სე** არს ჭეშმარი-
ტად სიბრძნწ მრავალი; ესე არს საღმრთოჲ
იგი ძალი. **ჩომელი** შეტყუებაჲ შეატყუა მას,
რომელნი მრავალთა ჟამთა უსწავლელ იყვნეს,
და მეყსეულად თითოეულთა მათთა მრავალ-
ფერთა ენათა სიტყუასა მისცემდა!

ნა იყო შეკრებაჲ სიმრავლისაჲ მის, რო-
მელთა-იგი ესმოდა, მის წილ, რომელ-იგი **სა-**
ბილოვნს გოდოლისა მის საქმისა იყო პირველ
ბოროტი. **ჩამეთუ** შერევასა მას ენათასა მა-
შინ განყოფანი იყვნეს გონებათანი, იმრთისა
წინააღმდეგომ იყო ზრახვაჲ იგი, ხოლო აქა
კუალად-გებაჲ, რამეთუ იმრთის მსახურები-
სათჳს არს მოსწრაფებაჲ ესე. **ჩომლისა** მიერცა
განვრდომად იქმნა, მის მიერცა – კუალად შე-
მოსლვაჲ.

ჟოლო უკვრდა და იტყოდეს: «ვითარ მესმის ჩუენ სიტყუად ესე მათი?» (საქმ.2,8) – არა საკვრველ არს, უკუეთუ თქუენ არა იცით, რამეთუ **ჩიკოდემოზცა** ვერ ცნა სულისა მის **ჩმიდისა** მოსლვად, და მას ჰრქუა **ოფალმან**: «სულსა ვიდრეცა უნებნ, ქრინ, და ჳმად მისი გესმინ და არა უწყინ, ვინაჲ მოვალნ და ვიდრე ვალნ» (ინ.3,8). **წნ** უკუე რაჟამსლა ჳმად ესმინ და არა უწყინ, ვინაჲ მოვალნ, ხოლო **ჰისი** იგი სიმტკიცჳ ვითარ-მე უძლო მითხრობად!

ჟოლო იგინი ეკიცხევდეს მათ და იტყოდეს, ვითარმედ: «ტკბილითა განსავსე არიან ესე» (საქმ.2,13). **წეშმარიტსა** ღათუ იტყოდეს, არამედ სიკიცხევად დგეს. **ჩამეთუ** ახალ იყო ნანდვლვე ღვნოჲ იგი და ახალ – **შჯულისა** მადლი. **წრამედ** ახალი ღვნოჲ ცნობადისაჲ მის იყო ვენაჳისაჲ, რომელმან-იგი მრავალი ნაყოფი გამოიღო **წინანარმეტყუელთა** თანა და ახალსა **შჯულსა** აღმოსცენდა. **წითარცა** ვენაჳი ესე საჭმელი მარადის იგი ვენაჳი არნ, არამედ ჟამად-ჟამად უახლჳსი ნაყოფი გამოიღის, ეგრეცა სულმან **ჩმიდამან**: ჰგიეს **ჩავადი** იგი, ვითარცა არს, და მრავალ გზის **წინანარმეტყუელთა** ექმოდა, ხოლო ან ახალი საკვრველი აჩუენა. **ჰიინია** მათაცა მადლი ესე, ხოლო აქა გარდამრედ მიიღეს **სულისაგან ჩმიდისა**, არამედ აქა ყოვლად სრულიად ნათელ-იღეს.

წა სეტრეს რომელსა აქუნდა **სული ჩმიდაჲ** და უწყოდა, რომელი აქუს, იტყოდა: კაცნო **ისრაიტელნო**, რომელნი-ეგე **წინანარმეტყუელეზასა** **წოველისა** მიუთხრობთ, ხოლო არა იცით წერილი იგი! არა ვითარ-იგი თქუენ ჰგონებთ, ვითარმედ ამათ სორავს (საქმ.2,15-16) და რამეთუ გუთრავს ჩუენ, არა ვითარ-ეგე თქუენ გულსა მოგიჳდა, არამედ ვითარცა წერილ არს: «დაითრენენ იგინი სიპოხითა სახლისა შენისაჲთა და მდინარჳ საშუებლისა შენისაჲ ასუა მათ» (ფს.35,9). სთროდა მთრვალობითა მით სიფრთხილისაჲთა, რომელმან-იგი მოაკუდინნის ცოდვილნი და გულნი განაცხოველნის; მთრვალობაჲ, რომელი მტერ არს ჳორციელი-სა მის: მთრვალობამან ჳორციელებრმან მეცნიერებაჲ დაავინყის, ხოლო ამან მთრვალობამან, რომელლა-იგი არა იცინ, მისი ცნობაჲ მოანიჭის; სთრავს, რამეთუ სუეს ცნობადისაჲ მის ვენაჳისაჲ, რომელმან-იგი თქუა: «**წე** ვარ ვენაჳი და თქუენ რტონი» (ინ.15,5).

აკუეთუ არა გრწამს ჩემისაგანცა თქუ-მული ესე, «რამეთუ ჟამი მესამჳ არს დღისაჲ

ამისა» (საქმ.2,15), რომელი-იგი სამ ჟამს **წუარს-ეცუა**, – ვითარცა **ჰარკოზ** იტყვს, – ანცა მანვე სამ ჟამს გარდამოავლინა მადლი ესე. **წრა** თუ სხუად მადლი არს **ჰისი** და სხუად **წმისი**, არამედ **ჰომელი-იგი** მაშინ **წუარს-ეცუა** და აღუთქუა, აღასრულა, რომელი-იგი თქუა.

აკუეთუ გინებს შეწყნარების, ისმინე, ვითარმედ: ესე არს თქუმული იგი **წოველის** მიერ წინანარმეტყუელისა: «და იყოს ამისა შემდგომად, იტყვს **ოფალი**, მივჰფინო **სულისაგან ჩემისა**» (იოველ2,28; საქმ.2,16-17). **ჟოლო** «მიფენაჲ» ესე მდიდრად აჩუენა, ეგრევე მიფენაჲ იგი მადლისაჲ მის, ვითარცა-იგი იტყვს: «არა თუ ზოგს-რაჲმე მისცის **წმერთმან** სული, რამეთუ **ჰამასა** უყუარს **ქჳ** და ყოველივე მოსცა ჳელთა მისთა» (ინ.3,34-35); მოსცა მას ჳელმწიფებაჲ მადლისაჲ მის სულისა **ჩმიდისა** მინიჭებად, ვისცა უნდეს. «**წვიჰფინო** **სულისაგან ჩემისა** ყოველსა ზედა ჳორციელსა და **წინანარმეტყუელებდენ** ძენი თქუნნი და ასულნი თქუნნი» (იოველ2,28; საქმ.2,17). **წა** ვითარცა შემდგომად იტყვს, ვითარმედ: «მონათა ჩემთა ზედა და მჳევალთა ჩემთა ზედა მათ დღეთა შინა მივჰფინო **სულისა ჩემისაგან** და **წინანარმეტყუელებდენ**» (იოველ 2,29; საქმ.2,18).

ჩამეთუ **სული ჩმიდაჲ** თუალ-უხუავ არს: არა ეძიებს აზნაურებასა, არამედ **სულისა** მოშიშებასა; ნუცა მდიდარნი განლაღნებიან, ნუცა გლახაკნი დამდაბლდებიან, გარნა თავი თჳსი განმზადენ კაცად-კაცადმან შეწყნარებად ზეცისა მის მადლისა.

ჰრავალი სიტყუად თქუეს დღეს და დაჰურეს მსმენელნი. **წრამედ** უმრავლჳს არიან, რომელნი დაუტევენით. **ჩამს** ნანდვლვე სხუად ჳეშმარიტად სამი ჟამი და უფროჲსი სწავლაჲ **სულისა** მოძღურებისათჳს. **ჟოლო** შენდობა იყავნ ჩუენდა ორკერძოვე.

ჩამეთუ წმიდაჲ იგი დღესასწაული **წღვსებ-ისა** მოინვეის, და განვაგრძევთ ჩუენ სიტყუად ესე, რავდენნი ჳმდეს წამებანი ახლისაგან **შჯულისა** **შოვა-წარმოლება**დ, ვერ მივსწუედით და და-ლა-გვშთა ჩუენ ფრიად **საქმისაგან** **წოციქულთა**ჲსა, რომელსა შინა **სულისა** წმიდისა მადლნი შეენეოდეს **სეტრეს** და ყოველთა ერთბამად მოციქულთა.

«**წადგა სეტრე** ათერთმეტთა მათ თანა და აღიმალლა ჳმად თუისი» (საქმ.2,14), – მსგავსად მოციქულისა მის, ვითარმედ: «ალი-

მალღე ძლიერად მახარებელმან მაგან **სერ-
უსალემისამან**»(ეს.40,9), – და ცნობადითა მით
სათრომელითა სიტყვსადათა სამ ათასნი სულნი
მონადირნა ცხორებად(საქმ.2,41). ოსოდენ შეე-
წოდა ყოველთა ერთბამად მოციქულთა მად- 5
ლი იგი სულისაჲ.

წმიერიითგან, ძმანო საყუარელნო, გლო-
ცავ თქუენ მოძღურებისა სიტყვთა, რადთა

განჰმზადნეთ გულნი თქუენნი ზეცისათა მათ
მადლთა წმიდისა მისთვის სამოციქულოჲსა
სარწმუნოებისა და ჩუენცა მათ ნეტართა მო-
ციქულთა თანა მოველოდით მადლსა მას ზე-
ცისასა და ვადიდებდეთ შამასა და ძესა და 5
ჩმიდასა სულსა, ან და მარადის და უკუნითი
უკუნისამდე. წმენ.

